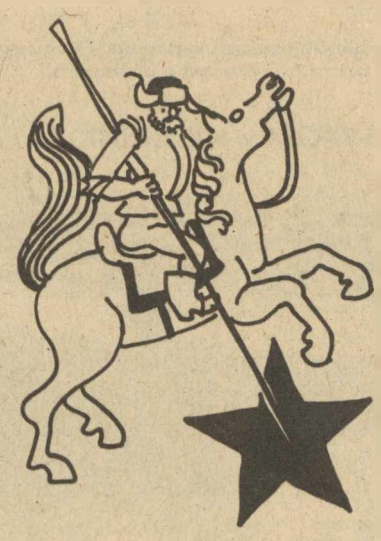
Автопортрет

ЗДОЛБУНІВСЬКИЙ БЛЮЗ

«Імідж для НЗ»... З цієї заміточки у газеті «Червона рута» під час фестивалю у Чернівцях все і почалося. Разом з редактором «Телеекспресу» ми вишукували способи, як би краще показати польським телеглядачам композиції групи «Незаймана земля» і хтось згадав американську групу «Віллідж піпл»... У програмі «Телеекспресу» вони так і не з'явилися, бо у лідера НЗ Леоніда Репети були свої плани. Проте не минуло і року, як до нас дійшли чутки про сенсаційну програму інших музикантів тої групи, яку створив з новими однодумцями Олександр Ткачик.

— У липні минулого року на Здолбунівському ремонтно-механічному заводі, або як його ще називають у народі «ракетно-мильному», вигулькнув гоп-гурт «Жнива». До музичної гоп-компанії увійшли колоритні персонажі радянського села: голова колгоспу «Нове життя» Анатолій Козак, слюсар 6-го розряду Ростислав Охрімчук, селянин-одноосібник «орендатор» Микола Загалевич, студент з 10-річним стажем Олексій Грицаюк, капітан міліції «участковий інспектор» Олександр Ткачик, піонер Сергійко Кушнір на прізвисько «Павлик Морозов», американський фермер Вітьо Фрунзе (праправнук відомого полководця), пастух Володька Волощенко, генерал у відставці «пасічник» Андрій Батькович Вавринчук.

Не зважаючи на конверсію, творчі пошуки колективу знайшли повну підтримку і розуміння з боку адміністрації ракетно-мильного заводу. «Дитя апарату» не завдає клопотів «хрещеному батькові», директорові Павлу Володимировичу Охрімчуку і «хрещеній матері» голові профкому Вірі Мартинюк. Ось уже протягом року хлопці з гоп-гурту пожинають самі тільки лаври: стали переможцями відбіркового етапу фестивалю «Червона рута» і лауреатами першого західноукраїнського фестивалю поп- та рок-музики «Тарас Бульба»...

У своїй творчості музична гоп-компанія відстоює інтереси трудівників села та люмпен-пролетаріату. Завершує роботу над епохальним магнітофонним альбомом «Хіба ревуть воли, як ясла повні?» Шанувальників красного письменства просимо не плутати цього твору із романом Панаса Мирного. Якщо хочете, можете закинути нам плагіат у легкій формі. Але це стосується тільки назви альбому.

А. ТКАЧИК,
керівник гоп-гурту «Жнива».
Малюнок Войцеха ЗАЛЕСЬКОГО (м. Супрасль РП)

З КОЗАЦЬКОГО КРАЮ І РОДУ

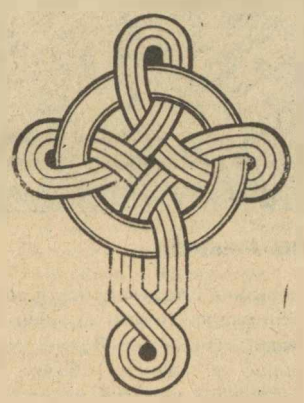
Актор театру і кіно (подужав Київський інститут імені Карпенка-Карого 1977 року), композитор (граніт науки у стінах Київської консерваторії закінчив гризти 1987 року), автор і виконавець Олександр Жилінський народився на землі запорізьких козаків 36 літ тому.

Широкому колу шанувальників української поп-музики його ім'я стало відоме зовсім недавно. У фіналі музичного марафону з нагоди п'ятої річниці чорнобильської катастрофи прозвучала річ «Чорний біль». Це був крик душі людини, що знає, почім фунт лиха: Олександр був ліквідатором наслідків катастрофи на Чорнобильській АЕС.

Однак він не обмежується лише популярною музикою. У послужному списку Олександра симфонія, балет-ораторія «Золоті ворота» (за поемою Л. Горлача), мюзикли «Пісні Славути», «Ніф, Наф, Нуф—у мюзиклі «Буф» (За лібретто І. Афанасьєва), камерні інструментальні твори, обробки українських народних пісень, музика до вистав, телепередач, кінофільмів, понад сто пісень («Чорний біль», «Повернуся, Україно», «Купальські забави», «Мамина казка», «Стара кав'ярня» та інші).

Найчастіше його твори виконують Любов та Віктор Амісімови, Юрій Врублевський, Ірина Грей, Наталія Рожкова, Лідія Михайленко, Олег Панчишин, Микола Караченцов, тріо «Аванс», група «Краяни» та інші.

ХУДОЖНИК ВАЛЕНТИН ВИННИЧУК

ОБЕРЕГИ ДЛЯ МЕЛЬНИКА

Емблема фестивалю складена з елементів, які на думку людей мали упродовж багатьох віків якусь магічну силу і могли вберегти від злих духів і напастей. З допомогою Миколи Кумановського я намагався поєднати різночасові оберігаючі символи в єдине ціле.

Найдавніший з них вузлик, яким користувалися покоління наших предків з дохристиянських часів. Згодом, в часи середньовіччя, коли за словами Віктора Давидюка, кандидата філологічних наук, виникла віра у ворожбитів і «нечисту силу», ті функції переходять до кола. Ним подорожні окреслювали себе під час несподіваної небезпеки. І, нарешті, хрест, що став винятковим, єдиним і всемогутнім оберегом з перемогою християнства на слов'янських землях. А це сталося тільки у XVII столітті...

Зірки авторської пісні

***Віршуванням захоплювалась з дитинства, а наспівувати власні тексти під гітару почала десять років тому. Працює в жанрі авторської пісні. Переможець республіканського радіоконкурсу «Чудова п'ятірка». Із музично-поетичного доробку* Лідії ГОЛЬОНКО —**

ВИШИВАНКА

В чорно-червонім танку ниточок
Хрещено радість з журбою
На полотняний м'який рушничок
Вишитий, мамо, тобою.
Серед образ і тривожних думок
Я пригортаю до себе
Чорно-червоний лелечий танок
На полотняному небі.

Раптом такого ручного бузька
Злякано випустять руки —
Як засміється байдужість міська
В двері непрошеним стуком.
Знову на довгі роки забуття
Ляжуть у шафу безсило
Чорно-червоні на довге життя
Вишиті мамою крила.

Як же так вийшло?..
Чи душу мою
Вкрали звіриі химери?
Що в найчеснішу хвилину свою
Жду чи не стукають в двері.
Дика потвора стиду і страху
Буде нас доти лякати,
Доки ми будем у шафу глуху
Мамину пісню ховати.

Вітром прозріння, матусю, мені
Вже занебесніли крила.
Чую десь знизу прокльони смішні:
«Кайся, нечистая сило! »
Ні! Не покаюсь!
Бо ціле життя
Кличуть у вирій далекий
На небокраї твого вишиття
Чорно-червоні лелеки.

***Пише, малює. Музеї Києва і Кременця закупили його різьбу по дереву. Колеги прийняли у козацький реєстр Спілки письменників. Співає і має книжку «Співаниця». Любить блакитний колір, мальви, кутю. Із багатющого доробку* Миколи ТИМЧАКА,** *батька двох козаків, ми вибрали вірш*

«ЯК НАМ ПОВІРИТИ?»

Тато скидають терновий вінець перед нами,
Руки цвяховані зводять під стелю горбату,
Просять нас пальці встромити під серце до рани.
— Нащо?
Ні в що ми не віримо, тату.

Мама біжать навпрошки через вічності поле.
Поміж чорнобилем впали — і встали хутенько:
Хочуть устигнути перехрестити нам чола.
— Нащо?
Ні в що ми не віримо, ненько.

Вже навпереймн ідуть на отецьку дорогу
Вітром повійним розкидані в світі сирітки.
Вже облисілі ангелики дзвонять тривогу.
— Нащо?
Ні в що ми не віримо, дітки.

Снігом сибіровим правда озвалась далека,
В душах скликає нову Переяславську раду.
Пам'ять розстріляну їй воскрешати нелегко.
—Нащо?
Ні в 'що ми не віримо, правда.
—Нащо?
А як нам повірити, правдо?

